

MISTER VERONICA

De biografie van Rob Out

Door Bert van der Veer

INHOUDSOPGAVE

00	VERONICA EN IK	5
01	SIMON	9
02	ALS DJ	29
03	MISTER VERONICA	43
04	HET INTERBELLUM	65
05	C'EST MOI	89
06	VAN ASPIRANT NAAR C	107
07	VAN C NAAR B	135
08	VAN B NAAR A	141
09	GEVANGEN IN SUCCES	183
10	VERONICA GOES COMMERCIAL (NOT)	217
11	ACHTERGELATEN	233
12	ADVISEUR	275
	I – ROB OUT EN DE VROUWEN	291
	II – FAMILY & FRIENDS	299
	III – GEBRUIK VAN MACHT	305
	IV – DE VERONICA ONTSLAG ORGANISATIE	309
	V – ROB OUT EN DE DRANK	313
	VI – THE END	317
	VII – WITTE ROZEN	323
	VIII – EGO SUM QUI SUM	325

*Come on and sail away
with Veronica today*

VERONICA EN IK

Het was een nogal lelijke want beige transistorradio. In Bergen op Zoom, waar ik woonde, was Veronica niet altijd goed te ontvangen, maar ik bracht menige vakantie door bij Oom Rinus en tante Corrie in Den Haag en dan ging ik naar het strand bij Scheveningen en luisterde ik naar Radio Veronica en staarde ik over de Noordzee naar waar ik het schip vermoedde.

Op zaterdag fietste ik naar de platenwinkel om het gedrukte exemplaar van de Top 40 op te halen. Op mijn kamer hingen posters uit de *Muziek Express*.

Ik was 25, ik had twee (stief)kinderen, ik had mijn baan bij het *Utrechts Nieuwsblad* opgezegd want ik ging freelancen. Maar er trad kortsluiting op in mijn contacten: de *GPD* ging bezuinigen, de *Haagse Post* betaalde wel heel slecht en bij de *Nieuwe Revu* stapte de hoofdredacteur op. Nul werk, wat doe je dan?

Oogkleppen op, schaamte opzij en bellen maar. Dankzij de journalistiek had ik wel wat mensen leren kennen. Zoals Rob Out. Ik kreeg hem aan de telefoon. Nee, hij had niets voor me, maar hij zou het in gedachten houden. Jaja. Een paar weken later belde hij.

Er moest een programma over kleine politieke partijen uitzendklaar worden gemaakt (voor 25 mei 1977, dan waren de verkiezingen voor de Tweede Kamer), maar hij was vergeten dat hij de maker had ontslagen. Of ik van het materiaal wat kon maken.

Ik had geen enkele ervaring met monteren, maar zo moeilijk was dat niet. Film en geluid gelijk leggen, bruikbare fragmenten knippen en dat alles met enige samenhang aan elkaar plakken.

Ik was binnen bij Veronica. Een volwaardig lid van de Veronica-gang werd ik niet. Ik wist ook nog regisseur van *Toppop* te worden. Maar bij Veronica maakte ik wel van alles. Als een geplande speelfilm binnenkwam en te kort was, veegde Out wie present was in zijn kamer en dan kon je ideeën lanceren. Zo heb ik nog eens een portret van de schrijver Herman Pieter de Boer in Friesland gemaakt, tamelijk belachelijk met een 2-camera unit, want daar had de VOO nog recht op. Ik maakte met Tineke Vos (later weer De Nooij) een cultureel magazine, *Aan de grenzen*. Ik regisseerde modespecials. Ik maakte clips van artiesten als Long Tall Ernie & the Shakers en The Cats. Zelfs voor de actualiteitenrubriek *Info* een item over het lot van overstekende padden.

Van drankgelagen noch orgieën ben ik getuige geweest.

In 1977 was ene Alissa Morriën een vedette van de *Nieuwe Revu*. Zo interviewde zij Rudi Carrell in bad, de dame kende geen gêne of schaamte. Daar moesten we maar eens een talkshow mee maken, vond Rob Out. Ik ging op pad. Ik stelde Alissa voor de studio vol te proppen met van alles. Natuurlijk een bad, maar ook een bed en rekken vol kleren en koffers vol attributen. Alissa was het stunts echter enigszins moe, ze wilde nou juist eens diepte-interviews tussen zwarte gordijnen. We hadden Ard Schenk als eerste gast geboekt, maar ik ging naar Rob en zei dat dit geen goed idee was. Hij was het meteen met me eens, ik kon de studiofaciliteiten voor iets anders gebruiken. Ik maakte een muziekspecial: *Ups & downs*. We strikten vier zangeressen met een heden en een verleden: Patricia Paay, Sandra Reemer, Helen Shapiro en Elkie Brooks. Ik moest acht nummers in één dag opnemen plus interviews. Ik vertilde me volledig. Hier was ik heel ontevreden over. Een paar weken later viel er weer eens een gat in de programmering. 'Dat showtje van jou,' herinnerde Rob zich. Ik loog, ik zei dat de band al gewist was.

In 1980 ging het dan toch mis. Ik maakte een special over mannenemancipatie waarin ik de reclameregels overtreden zou hebben en ik kon meteen vertrekken (zie pagina 124). Daar ging ik met een kartonnen doos vol

persoonlijke spullen. Ik heb nadien, waar ik ook werkte en een kamer had, een minimum aan persoonlijke spullen meegenomen.

Gelukkig had ik *Toppop* nog.

Wie er uit vloog bij Veronica hoefde niet op een terugkeer te rekenen. Ik was (evenals later Erik de Zwart) de uitzondering en wel dankzij Lex Harding. Hij was verantwoordelijk voor de muziek bij Veronica en dus ook voor de popconcerten. Hij zocht een regisseur die rustig was en in korte tijd zonder gezeur een registratie aankon. Ik regisseerde optredens van Culture Club, Level 42, Het Goede Doel en vooral The Golden Earring op het strand van Scheveningen en *Europe a go go* vanuit Paradiso. Toen Adam Curry in 1984 debuteerde als presentator van *Countdown* vroeg Lex mij eenmalig de regie te doen. Opdat de sfeer in de studio relaxt was. Ik deed een aantal afleveringen van *Nederland Muziekland*, maar landde uiteindelijk bij het middagprogramma van Tineke, als regisseur en mede-eindredacteur.

We wilden eigenlijk weleens naar de avond (seizoen '86-'87), maar daar voelde Rob eerst niets voor. De kijkcijfers waren best, maar helemaal de Veronica-doelgroep was het niet.

Rob had na een seizoen een ander idee. Hij wilde ontbijttelevsie introduceren in Nederland maar daar had hij zendtijd noch budget voor. Als we nu eens één keer in de drie weken gingen laten zien wat dat was, ontbijttelevsie. En wel op zaterdagmorgen. Uitslaapmorgen. Wie keek? Op een maandagochtend ging ik bij Rob langs. Was hij tevreden over de recente uitzending? Ja, hoor, prima. Dus het was niet erg dat Tineke een kwartier lang had voorgelezen uit haar favoriete boek, *De stam van de hollenbeer* van Jean Auel? De enige gegarandeerde kijker waren we ook kwijt. Kort daarna vertrok ik naar Joop van den Ende.

Wie in astrologie gelooft, zal een band veronderstellen, Joop en Rob waren beiden Vissen. Maar de producent was nog nooit bij de Veronica-baas langs geweest. Dat deed hij in 1988 op mijn aandringen dan toch met een koffertje

vol ideeën. Hij kwam verbijsterd terug in Aalsmeer: Rob Out had een dramaserie besteld. Joop met zijn kennis van drama als *De fabriek* en *Dossier Verhulst* en ik met mijn Veronica-verleden zetten *Spijkerhoek* op poten.

In 2002 werd ik geroepen leiding te geven aan de laatste versie van Veronica voordat het onder de SBS-paraplu zou vallen. Het werden nogal pittige maanden met veel publiciteit.

Toen ik mijn pijptabak kocht op mijn vaste plek in Laren dook een vrouw achter me op. Ik herkende haar: het was Marion, de vrouw van Rob. Maar wat keek ze boos... 'Je moet niet denken,' beet ze me toe, 'dat jij nu Mister Veronica bent.'

Nee, dat dacht ik niet. Er was werkelijk maar één Mister Veronica.

Voor het levensverhaal van Rob Out zijn vele kranten en tijdschriften geraadpleegd, uit eigen archief (zoals de programmabladen sinds 1976) en vooral dankzij Delpher, die prachtige site van de Koninklijke Bibliotheek.

Bronvermelding vindt – om de leesbaarheid overeind te houden – alleen plaats zodra relevant of onvermijdelijk. Met voetnoten is schaars omgesprongen.

Er zijn meerdere boeken verschenen over de geschiedenis van Veronica, zij kregen een vermelding zodra ze voor de eerste keer opdaagden in de tekst.

Mijn dank gaat vanzelfsprekend uit naar vele zegsmannen en -vrouwen:

Adje Bouman, Astrid Wiesman, Cees den Daas, Chiel van Praag, Constant Meyers, David Schaling, Erik de Zwart, Gene van Doorn, Ger Lammens, Gert Berg, Hans Hollegie, Haye van der Heyden, Ilona Hofstra, Jan de Vries, Jan van Doorn, Jef Rademakers, Joop Daalmeijer, Kees Gerritsen, Kees Oversier, Leo van der Goot, Maarten Tulen, Mieke van Berlo, Paul Boots, Peter Koelewijn, René Mioch, Rob de Boer, Robert Briel, Ruud Hendriks, Tineke de Nooij, Vivian Boelen, Will Luikinga, Willem Herselman, Willem van Kooten.

Met speciale dank aan Lex Harding, Peter de Jager, Jos Bergenhenegouwen, Bas Agterberg (Beeld en Geluid) en Anouk Out

ALS DJ

DE BEGINTIJD

Lex Harding maakte het niet mooier dan het was. 'Veronica was in haar begintijd een absolute trutzender, absoluut klote, met kwartiertjes North State, noem maar op. Oubollige muziek. Veronica verloor ontzettend veel luisteraars aan de veel progressievere Engelse stations, zoals Radio Caroline.'

Daar waren zelfs Mies Bouwman, Ko van Dijk, Hetty Blok, Rijk de Gooyer en Kees Brusse. Mies presenteerde in 1961 een door een aspirine-merk gesponsord programmaatje van een kwartier onder het motto 'Leve het leven.'

DE TIPPARADE

De Top 40 bestond al, in januari 1965 verscheen voor het eerst een gedrukt exemplaar. *I feel fine* van The Beatles stond toepasselijk op 1.

De Tipparade ontstond min of meer toevallig. Rob Out had op zaterdagmiddag het programma *Out en Nieuw* waarin hij gouwe ouwen afwisselde met nieuwe releases. Hij mocht het pakket splitsen van Willem van Kooten en kon zo een uur verse plaatjes draaien. Hij begon de songs te nummeren, die Tipparade begon mee te tellen vanaf 1967. Lex Harding gaf toe dat er in de Tipparade een 'subjectief element' zat. Hij noemt het een 'te belangrijk monster' en vond dat de detailhandel ook wat meer op eigen gevoel moest afgaan.

Er zat subjectiviteit in de Tipparade. Out: 'De Tipparade heeft volgens ons ook een "opvoedende" taak. Nummers die muzikaal erg goed zijn en

waarvan we mogen aannemen, dat ze een hoge notering zullen halen, worden door ons op de Tipparade gezet. Er verschijnen iedere week zoveel platen, dat het publiek ze onmogelijk allemaal kan horen voordat ze een keuze gaan maken. Daarom kiezen wij vijf of zes nieuwe singles uit en zetten die op de Tipparade.'

Lex Harding: 'De Tipparade was ook een middel om het station een gezicht te geven. Dat was wat wij draaiden, waar wij in geloofden. Een hulpmiddel voor onszelf. Er kwamen 200 nieuwe platen per week uit, als je die allemaal gaat draaien krijg je een rommeltje op het station. Later heeft het belang van de Tipparade zichzelf vele malen overstegen. Ik heb me weleens afgevraagd: moeten we daar niet eens mee ophouden. Maar dan wankelde de Top 40 ook.'

Er werd op maandag serieus vergaderd over zo'n dertig titels, waarna democratisch gekozen werd. Ook werd, op 1 november 1969, de Alarmschijf geïntroduceerd: *Oh Well part 1* van Fleetwood Mac. Het ging goed, het ging democratisch.

Tot die dag in 1970. De meerderheid wilde *Voodoo Woman* van Simon Stokes & The Nighthawks als Alarmschijf, de programmaleider Jan van Veen vond dat herrie en eiste *Fat Jack* van The Hearts of Soul. Het zou hem de kop kosten. Zo gingen ze niet met elkaar om bij Veronica.

Rob Out groeide uit zijn rol als louter plaatjesdraaier. Lex Harding over Rob Out als dj: 'Nee, hij was niet de beste. Maar hij had Schwung, een soort van losheid in zijn presentatie... Maar er zat geen ritmiek in hem, geen bijzondere timing. Technisch niet de beste, maar Rob ging er voor.' Willem van Kooten: 'Hij moest tempo erin brengen, dat kon hij goed.'

KOM UIT DE BEDSTEE

Rob Out besteedt er weinig regels aan in zijn *Veronica, één jaar later*. Het betrof een 'met veel alcohol gesmeerde jammerklacht van een in de steek gelaten bruidegom.' Rob Out en Peter Koelewijn waren op een receptie, waar Johnny Kraaijkamp en Rijk de Gooyer een gouden plaat kregen voor hun hit *Bostella*. 'Koelewijn en Out trokken al een tijdje met elkaar op. Beiden hielden van popmuziek, van drank, snelle auto's en gewillige meisjes (..) Koelewijn beweerde dat hij met iedereen een hit kon maken, zelfs met Out als zanger,' aldus Auke Kok.

In zijn biografie *Peer*⁸ herinnert Koelewijn zich: 'Toen ik thuiskwam schoot me ineens *Come to my bedside* te binnen.' Hij schreef er vlot een Nederlandse tekst op: *Kom uit de bedstee*. Out werd op de afspraak in de geluidsstudio verwacht, maar waar bleef hij nou? 'Dat was toch maar een geintje?' Maar de orkestband stond klaar. 'Hij kruipt achter de microfoon. De eerste poging om te zingen mislukt grandioos. Om hem te helpen komt Peter Koelewijn naast hem staan en zingt ook mee. Ze zingen het samen in, terwijl Out de stem van Koelewijn volgt. Alleen wordt Peters stem niet opgenomen. Tot ieders verbazing klinkt het eindresultaat nog best goed.'⁹

Er werd een artiestennaam gekozen: Egbert Douwe. Twee weken later stond het liedje op 1 in de Top 40. De zanger was zelfs te boeken, voor 800 gulden. Dan zong hij *De bedstee* een paar keer en ook de B-kant want meer repertoire was er niet. Daar stopte hij snel weer mee. Voor de uitreiking van de gouden plaat werd uitgekapt. Bij de NS werd een complete trein geregeld die de gasten (zo'n tweehonderd) van Amsterdam naar Brussel zou vervoeren. Er was drank aan boord. Veel drank. Voor

8 Peer, Peter Koelewijn & Tjerk Lammers; Mooks Publishing, 2018

9 *Dutch Mountains*, Peter Voskuil; Uitgeverij JEA, 2017

Rotterdam was al drie keer aan de noodrem getrokken, lunchpakketten werden door het raam gegoid.

De opvolgers van *Kom uit de bedstee* (*Mamma, oh mamma* en *Vader is de dader*) deden het aanmerkelijk minder. Zes jaar later – in 1974 – zou Rob Out nog eens een plaatje opnemen, *Papa wat gebeurt er*, met zijn dochter Birgit. Dat haalde de Tipparade niet eens.

PETER KOELEWIJN

Rob Out wendde zich af met tranen in zijn ogen. Het einde van Radio Veronica was in zicht en in een Hilversumse kroeg confronteerde zijn vriend Peter Koelewijn hem met de harde en nakende waarheid: er zouden dj's en technici het schip verlaten. Out kon het zich niet voorstellen. Veronica was meer dan een bedrijf, het was familie. 'Hij was naïef,' zegt Peter Koelewijn. 'En loyaal. En volstrekt integer.'

Zo draaide Out een tijdlang geen plaatjes of producties van Koelewijn. 'Als onze vriendschap mij airtime kost...,' klaagde Koelewijn. Nou waren die nummers niet zo geschikt voor de late middag (hoogstens *I won't stand between them* van Bonnie St. Claire) zodat de boycot eigenlijk wel opgeheven kon worden.

Na het succes van *Kom uit de bedstee mijn liefste* moest er een LP komen. Koelewijn schraapte wat orkestbanden bij elkaar, maakte wat nieuwe composities en zowaar werd *Vader is de dader* nog een bescheiden hitje: op 23 in november 1968.

Daarmee zou de muzikale verbintenis tussen Out en Koelewijn niet eindigen. In juli 1974 kwam *Robbie* uit, de kroniek van een vriendschap. 'Oh, hoe lang ken ik jou al Robbie? / Jongen wat een lange tijd / We

Dochter Birgit
op de cover van het blad

GEVANGEN IN SUCCES

1 MILJOEN

Wat viel er nog te doen? In een verbijsterende elf jaar had Rob Out van een bedreigd aspirantje een stevige A-omroep gemaakt. Nog steeds waren er vissen in het water, maar was het nou zo lollig ook de superstatus te bereiken? Was dat nu zijn doel? Meer dan 1 miljoen leden halen?

Als het om creativiteit ging, was Out niet op z'n best. Hij had een mening, hij wist wat hij wilde, maar werkelijk programmavernieuwing initiëren? Hij hield niet van drama, hij hield niet van quizzes en spelshows. Hij hield van informatie, maar dat was nou niet bepaald het genre dat zo bij Veronica paste. Hij haatte het publieke bestel met z'n regeltjes en z'n beperkingen nog net zo als vroeger. En intern was groei ook niet altijd zonder akelige gevolgen gebleven.

Voor een man die vergaderen haatte, had Out aardig wat op zijn bordje. De wekelijkse stafvergaderingen met het managementteam, het dagelijks bestuur, het algemeen bestuur, de verenigingsraad. Die laatste was eens in het jaar in een van de twaalf rayons. Dan wilden de leden hun idolen zien, maar er was vaak pressie nodig om sterren als Adam Curry of Erik de Zwart naar de provincie te krijgen.

Die zetel in het NOS-bestuur kon hem ook gestolen worden. Daar zat Bordewijk op zijn gemak en hij had gezelschap van een leeftijdgenoot, al sinds maart 1979: de vice-voorzitter van Veronica, de 69-jarige Jack Haslinghuis, de vroegere directeur van platenmaatschappij Phonogram.

WITTE ROZEN

De begrafenis in Laren was een Veronica-reünie. Op de kist legde iedereen een witte roos. Het overlijden van Rob Out leidde tot een in memoriam uit onverwachte hoek: geenstijl.nl. De auteur, StarF*cker, was een fan. 'Weten we nog wel hoe groot deze Out was? Zonder deze flamboyante grootheid had het medialandschap er in Nederland totaal anders uitgezien en waren we dankzij de verzuiling het lelijke radio- en televisie-eendje van Europa geweest.'

De kist waarin Rob Out werd gedragen door zes man: de schoonzonen Peter Jan en Rachid, Peter de Jager, Jaap Buijs, Jan Morriën en Lex Harding. Maar ze waren niet geïnstrueerd. Het ging bijna mis. Ze hadden in dezelfde maat moeten lopen. 'Stop!' riep Harding. De padvinder in hem stond op. 'Rechtervoet voorwaarts, mars.' Zo hadden ze nog lol op zijn begrafenis.

Het was op woensdag 31 december 2003 dat het lichaam van Mister Veronica ter aarde werd besteld. Peter Koelewijn liep met de overige gasten naar de uitgang en keek nog even om. Met een kleine graafmachine werd er al zand in de kuil geschoven. Alsof het respect dat Rob Out in zijn late levensjaren niet meer kreeg hem zelfs na zijn dood niet gegund was...

Lex Harding citeerde in zijn overlijdensadvertentie Outs favoriete auteur: Ayn Rand. 'Door alle eeuwen heen zijn er mannen die de eerste schreden op nieuwe wegen zetten met geen andere wapens dan hun eigen visioenen.' Hij schreef daar nog bij: 'Ik ben er trots op dat ik jouw leerling was, dat ik naast jou heb geknokt, gelachen, grootse plannen heb gesmeed en gerealiseerd. Zonder jou zou het medialandschap in Nederland er nu heel anders uitzien. Jij was mijn grote inspirator en daar ben ik je dankbaar voor.'